

VISCERALITAT, PELL, OBSCENITAT

Llocs d'enunciació que s'entrecreuen.

Una sola veu o diverses veus?

Una veu que es repeteix diverses vegades.

El subjecte que pinta no és el mateix que el subjecte que parla. La pintura comença pel cos. Hom posa el cos davant la de la tela, de la mida del mateix cos, col·locada en vertical: Barquero pinta allò que li abasten els braços.

El gest del gesso: el fons és la primera capa, cada capa és un nou fons. Capa rere capa, capa rere capa. El velar de la veladura, el desvelar de la imatge. És un salt al buit, requereix improvisació des de dins de la pintura: el dibuix no és prou.

El quadre com a camp de batalla, una lluita cos a cos. La imatge no apareix, no apareix, no apareix; i de sobte, apareix. Irromp, només es troba quan no se la busca. Una imatgeria d'allòs sagrat: revelació, relíquia.

Les pintures no narren, o no tan sols narren; funcionen com a icones. Tensen la mirada: hi ha profunditat, perspectiva, però també plenitud, perspectiva invertida. Bizantinisme: l'espai de la representació es desborda cap a fora dels seus límits, interpel·la l'espectador. La pintura torna la mirada, tan present com nosaltres.

La pintura s'encarna: iconofàgia; Tàpies és un caníbal. A l'estudi, convivència. Fora de l'estudi, tal volta feta carronya: la reviviscència. Cossos drets, cossos jacents; de vegades a la superfície, de vegades sepultats sota abstraccions i matèries. Densitat d'estratigrafia, arqueologia de la pintura: desfer el procés, decapar el temps.

Les pinzellades oculten, però deixen el seu rastre. Capa rere capa, capa rere capa: moltes mans de pintura. La vitalitat de l'obra rau en la vulnerabilitat de mostrar-ne les imperfeccions, una escletxa oberta entre obra i obra. Visceralitat, pell, obscenitat: allò que queda més enllà —o més ençà— de l'escena.

Pablo Allepuz